

پانیوم - شماره دوازده

دانیال ۱۱:۴۰ و سه مهرگشایی نبوت

Jeff Pippenger

2025-09-12

آیهٔ چهل دانیال یازده یکی از ژرف‌ترین آیات کتاب مقدس است. این آیه نمایانگر گشوده شدن مهر کتاب دانیال در سال‌های ۱۷۹۸، ۱۹۸۹ و ۲۰۲۳ است. این سه نبوت که کتاب گشوده شد، پایان یک پراکندگی «هفت زمان» را نشان می‌دهد. ۱۷۹۸ نشانگر پایان دو هزار و پانصد و بیست سال پراکندگی بود که در ۷۲۳ ق.م. آغاز شد، هنگامی که آشور ده سبط شمالی را به اسارت برد. ۱۹۸۹ نشانگر پایان ۱۲۶ سال از زمان شورش ۱۸۶۳ بود، زمانی که کلیسای ادونتیست روز هفتم رسماً «هفت زمان» را پایان بیست‌وشش را کنار گذاشت. ۲۰۲۳ نشانگر پایان سه روز و نیم مرده بودن دو شاهد مکاشفه یازده در کوچه بود. در پایان ۲،۵۲۰ سال، (۱۲۶ سال و ۱/۳ روز—که همگی نمادهای «هفت زمان» هستند) کتاب دانیال گشوده شد.

خواهر وایت به ما اطلاع می‌دهد که در سال ۱۷۹۸ لازم بود رویدادهای مرتبط با پایان دورهٔ آزمایشی به مردم ارائه شود. وقتی او این واقعیت را ثبت می‌کند، در حال شناسایی تاریخ‌های موازی است، زیرا پیام روزهای آخر را نیز به‌عنوان رویدادهای مرتبط با پایان دورهٔ آزمایشی معرفی می‌کند. دربارهٔ تاریخ میلرایت چنین می‌نویسد:

لازم بود که مردم از خطر خویش آگاه شوند و برانگیخته شوند تا خود را برای وقایع خطیر مرتبط با پایان دورهٔ آزمایش آماده کنند.

او دربارهٔ روزهای آخر چنین می‌نویسد:

پیش از مصلوب شدن، نجات‌دهنده به شاگردان خود توضیح داد که باید کشته شود و از قبر برخیزد، و فرشتگان حاضر بودند تا سخنان او را بر ذهن‌ها و دل‌ها نقش کنند. اما شاگردان در پی رهایی موقتی از یوغ روم بودند و نمی‌توانستند تحمل کنند که همان کسی که همه امیدهایشان بر او متمرکز بود به مرگی ننگین دچار شود. سخنانی که می‌بایست به یاد بسپارند از یادشان رخت بریست؛ و هنگامی که زمان آزمایش فرا رسید، آنان را ناآماده یافت. مرگ عیسی امیدهای ایشان را چنان به کلی بر باد داد که گویی هرگز از پیش به آنان هشدار نداده بود. همچنین در نبوت‌ها، آینده به همان روشنی پیش روی ما گشوده شده است که به واسطهٔ سخنان مسیح برای شاگردان گشوده شد. رویدادهایی که با پایان مهلت فیض و کار آماده‌سازی برای زمان تنگی پیوند دارند، به‌وضوح بیان شده‌اند. اما جمع‌کنندگی از این حقایق مهم چیزی بیش از آن نمی‌فهمند که گویی هرگز بر آنان مکشوف نشده باشد. شیطان در کمین است تا هر اثری را که می‌تواند ایشان را برای نجات حکیم سازد، بریابد؛ و زمان تنگی آنان را ناآماده خواهد یافت. نبرد عظیم، ۵۹۵.

پیام میلریتی در سال ۱۷۹۸ مهرش گشوده شد و «رویدادهای مربوط به پایان مهلت» را معرفی کرد. هنگام سخن گفتن از روزهای آخر، او تاریخ شاگردان را به کار می‌گیرد تا نشان دهد که «رویدادهای مربوط به پایان مهلت» همان‌هایی هستند که انسان‌ها را برای نجات حکیم می‌سازند، اما درک نمی‌شوند. پیام‌هایی که در سال‌های ۱۷۹۸، ۱۹۸۹ و ۲۰۲۳ مهرشان گشوده شد، پیام‌هایی بودند که «رویدادهای مربوط به پایان مهلت» را مشخص می‌کردند.

آیهٔ چهل نمایانگر خطی تاریخی است که در آن کتاب دانیال سه بار مهرش گشوده شد. در سال ۱۷۹۸، رؤیای دانیال دربارهٔ رود اولای که نمایانگر باب‌های هفت تا نه بود، مهرش گشوده شد. در سال ۱۹۸۹،

رؤیای دانیال دربارهٔ رود هیدکل که نمایانگر باب‌های ده تا دوازده بود، مهرش گشوده شد. در سال ۲۰۲۳، تاریخ پنهان آیهٔ چهل باب یازدهم دانیال مهرش گشوده شد.

تاریخ آیهٔ چهل نمایانگر 1798 تا قانون یکشنبهٔ آیهٔ چهل و یک است، و این همان تاریخ ایالات متحده است؛ کشوری که همچنین وحش زمین مکاشفه باب سیزده، نبی کاذب مکاشفه باب شانزده، و ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس است. همان تاریخی که در آیهٔ چهل دانیال باب یازده بیان شده، در یک آیه در کتاب مکاشفه نیز بیان شده است.

و دیدم وحش دیگری که از زمین برمی‌آمد؛ و دو شاخ مانند بره داشت و مانند اژدها سخن می‌گفت. مکاشفه ۱۱:۱۳.

این آیه، همچون آیهٔ چهل، تاریخی را بازگو می‌کند که با قوانین بیگانگان و فتنه‌انگیزی سال ۱۷۹۸ آغاز می‌شود و با قانون یکشنبه، زمانی که آن ملت چون اژدها سخن می‌گوید، پایان می‌پذیرد؛ تاریخی که از زمانی آغاز می‌شود که روم پاپی از تخت به زیر کشیده می‌شود و زمانی پایان می‌یابد که روم پاپی دوباره بر تخت نشانده می‌شود. تاریخی که در هر دو، مکاشفه ۱۱:۱۳ و دانیال ۱۱:۴۰، نمایانده شده، با برچیده شدن پادشاهی پنجم نبوت کتاب مقدس آغاز می‌شود و با برچیده شدن پادشاهی ششم نبوت کتاب مقدس پایان می‌یابد.

«هفتاد» سالی که بابل به عنوان نخستین پادشاهی نبوت کتاب مقدس تا پادشاهی دوم نبوت کتاب مقدس سلطنت کرد، نمایانگر تاریخ آیهٔ چهل از ۱۷۹۸ تا قانون یکشنبه است.

و در آن روز واقع خواهد شد که صور به مدت هفتاد سال، برحسب ایام یک پادشاه، به فراموشی سپرده خواهد شد؛ و پس از پایان هفتاد سال، صور همچون فاحشه‌ای سرود خواهد خواند. ای فاحشه‌ای که به فراموشی سپرده شده‌ای، بریطی برگیر و در شهر گردش کن؛ نغمه‌ای دلنشین بنواز، و آوازهای بسیار بخوان تا به یاد آورده شوی. و واقع خواهد شد که پس از پایان هفتاد سال، خداوند از صور تفقد خواهد نمود، و او به مزد خویش بازخواهد گشت، و با همه مملکت‌های جهان بر روی زمین زنا خواهد کرد. اشعیا ۱۵: 23-17.

تاریخ ۱۷۹۸ تا قانون یکشنبه همچنین همان زمانی است که «فاحشهٔ صور» فراموش می‌شود، چنان‌که در اشعیا، باب بیست‌وسه، آمده است؛ جایی که این دوره را «هفتاد سال» و «ایام یک پادشاه» می‌نامد. از نبوکدنصر تا بلشصر، نخستین پادشاهی نبوت کتاب مقدس حکم راند و بدین‌سان نماد پادشاهی ششم نبوت کتاب مقدس است که چون بره آغاز شد اما سرانجام مانند اژدها سخن می‌گوید. نبوکدنصر نماد پیرو بره است و بلشصر نماد پیرو اژدها.

دورهٔ تاریخی از سال 1798 تا قانون یکشنبه نیز همان تاریخ سه فرشتهٔ مکاشفهٔ چهارده است، که با جنبش اصلاحی میلری‌ها آغاز می‌شود و با جنبش اصلاحی یکصد و چهل و چهار هزار نفر پایان می‌یابد. پیام سه فرشته، پیام ساعت داوری است. میلری‌ها رویدادهای مرتبط با آغاز داوری را اعلام کردند و یکصد و چهل و چهار هزار نفر رویدادهای مرتبط با پایان مهلت را اعلام می‌کنند.

رویدادهای مرتبط با پایان مهلت بر خطوط درونی و بیرونی نبوت ترسیم شده‌اند، و این رویدادهای عمدتاً در تاریخی رخ می‌دهند که آیهٔ چهل دانیال یازده آن را نمایانده است. رویدادهای آیهٔ چهل در قانون یکشنبه در ایالات متحده پایان می‌یابند، از این رو رویدادهای گردآوری نهایی دیگر فرزندان خدا که هنوز در بابل‌اند در آیهٔ چهل نمایانده نشده‌اند؛ با این حال بحرانی که آنگاه جهان را روبه‌رو می‌کند به‌تازگی در ایالات متحده به پایان رسیده است. آن رویدادهای نمایانگر داوری بر ایالات متحده و پاکسازی کلیسای خداست، پیش از آن که کلیسا به‌عنوان علمی برافراشته شود.

رویدادهای درونی مرتبط با پایان زمان مهلت نشان می‌دهند که کار مسیح به‌عنوان کاهن اعظم، به پایان‌رساندن راز خدا در میان قوم روزهای پایانی اوست. رویدادهای بیرونی نقش ایالات متحده را در بازگرداندن قدرت به نظام پاپی مشخص می‌کنند. تمام تاریخ ایالات متحده به‌عنوان ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس، و تمام تاریخ لاودیکیه، در خلال تاریخی رخ می‌دهد که در آیه چهل نمایانده شده است.

خط داخلی و خط خارجی در آیه چهل، به‌وسیله دو شاخ وحش زمین نشان داده شده‌اند. شاخ جمهوریت خط خارجی است و شاخ پروتستانتیسم خط داخلی است. هر دو خط در تاریخ پادشاهی ششم وجود دارند، و در پایان تاریخ پادشاهی ششم، داوری خدا بر هر دو شاخ پروتستانتیسم و جمهوریت نازل می‌شود. پیامی که رویدادهای مرتبط با پایان دوران مهلت آزمایشی را مشخص می‌کند، همان پیامی است که رویدادهایی را که بر ایالات متحده نازل می‌شود، هنگامی که جام دوران مهلت آزمایشی خود را پر می‌کند، مشخص می‌کند. پیامی که رویدادهای مرتبط با پایان دوران مهلت آزمایشی را مشخص می‌کند، همچنین همان پیامی است که رویدادهایی را که بر ادونتیسیم روز هفتم نازل می‌شود، هنگامی که جام دوران مهلت آزمایشی خود را پر می‌کند، مشخص می‌کند.

در بستر تاریخ آیه چهل، سه بار مهر کتاب دانیال گشوده می‌شود و هر بار خطی درونی و خطی بیرونی پدید می‌آورد که رویدادهای مرتبط با پایان مهلت را عرضه می‌کند. هر یک از این سه نشانه راه مسبوق به یک پراکندگی «هفت زمان» است. از این رو آیه چهل نمایانگر تاریخ از سال 1798 تا قانون یکشنبه است و نشانه‌های راه نبوی در آن تاریخ همان «رویدادهای مرتبط با پایان مهلت» هستند. در تاریخ آیه چهل، خط درونی در آغاز گذار از فیلادلفیا به لاودیکیه و در پایان گذار از لاودیکیه به فیلادلفیا را نشان می‌دهد. آغاز جنبشی اصلاحی را نشان می‌داد، همان‌گونه که مثل ده باکره آن را تصویر کرده است؛ مثلی که نمونه جنبش اصلاحی پایانی بود و آن جنبش نیز همان مثل را حرف‌به‌حرف تحقق بخشید.

جنبش میلری فیلادلفیایی با تحقق «هفت بار» لایوان باب بیست‌وششم در سال ۱۷۹۸ آغاز شد، و سپس تحقق دیگری از «هفت بار» در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ رخ داد. دست‌کم تا سال ۱۸۵۶ هر دو، جیمز وایت و خواهر وایت، این جنبش را در وضعیتی لاودیکیه‌ای شناسایی کردند. در همان سال، نور تازه‌ای درباره «هفت بار» در نشریه رسمی کلیسا عرضه شد که هرگز به پایان نرسید. «هفت بار» در ۱۷۹۸ تحقق یافت و پس از آن ویلیام میلر آنچه را که خواهر وایت آن را «آغاز زنجیره حقیقت» می‌نامید کشف کرد، و آغاز زنجیره حقیقت همان «هفت بار» بود. ۱۷۹۸ تحقق «هفت بار» بود، و پس از آن میلر کشف بنیادین خود درباره «هفت بار» را انجام داد، آنگاه که کتاب دانیال مهرش گشوده شد. پس از آن، ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ نشانگر تحقق دیگری از «هفت بار» بود که خود به‌نوبه خود با گذار جنبش از فیلادلفیا به لاودیکیه دنبال شد، در همان سالی که نور تازه‌ای درباره «هفت بار» ناتمام رها شد. در سال ۱۸۶۳، آنچه تا ۱۸۵۶ جنبش میلری فیلادلفیایی بود و سپس به جنبش میلری لاودیکیه‌ای گذار کرده بود، به کلیسایی ثبت‌شده قانونی بدل شد، عمدتاً تحت ملاحظات و فشارهای جنگ داخلی و برای حفاظت از جوانان کلیسا. این جنبش در ۱۸۶۳، هنگامی که به کلیسا تبدیل شد، پایان یافت. هفت سال پیش از آن، در ۱۸۵۶، لاودیکیه پیامی از نور تازه درباره همان موضوعی را که نخستین کشف نبوی ویلیام میلر بود کنار گذاشت.

در جنبش میلری، آن نوری که «آغاز زنجیره حقیقت» نامیده می‌شود، یعنی نور «هفت زمان»، برای رهبری جنبش لاودیکیه‌ای گشوده شد؛ اما آنان به‌تدریج تمایل به پای‌فشاری بر «هفت زمان» را کنار گذاشتند و در پایان هفت سال («هفت زمان») در سال ۱۸۶۳، نمودار و پیامی نبوی تازه پدید آمد که هیچ اشاره‌ای به «هفت زمان» نداشت.

در سال ۱۸۶۳، پیشگویی شصت و پنج ساله اشعیا درست همان‌جا که آغاز شده بود، با جنگی داخلی میان شمال و جنوب، پایان یافت. مسئله بردگی در سال ۱۸۶۳ با به اسارت رفتن هر دو پادشاهی شمالی و جنوبی، در تحقق «هفت زمان»، نمونه‌وار نشان داده شده بود؛ و بردگی‌ای که اسرائیل بدان گرفتار آمد به خوبی نمایانگر مسائل بردگی در پایان بود. سال ۱۸۶۳ نمایانگر پایان ساختار نبوی مبتنی بر پیشگویی شصت و پنج ساله اشعیاست.

چنین می‌گوید خداوند خدا: نه پایدار خواهد ماند و نه به وقوع خواهد پیوست. زیرا سر سوریه دمشق است، و سر دمشق رصین؛ و در مدت شصت و پنج سال، افرایم در هم شکسته خواهد شد تا دیگر قومی نباشد. و سر افرایم سامره است، و سر سامره پسر رملیا. اگر ایمان نیاورید، هرآینه استوار نخواهید ماند. اشعیا ۷:۷-۹.

با درک درست، این نبوت که از سال 742 پیش از میلاد آغاز می‌شود، سه نشانه راه را در یک بازه شصت و پنج ساله مشخص می‌کند. دو تا از این نشانه‌ها نقاط آغاز 2520 سال اسارت و بردگی برای هر دو پادشاهی شمالی و جنوبی اسرائیل را تعیین می‌کنند. در 742 پیش از میلاد، پادشاهی‌های شمالی و جنوبی درگیر جنگ داخلی بودند و ده سبط شمالی با سوریه برای یورش به پادشاهی جنوبی یهودا اتحاد بسته بودند. 19 سال بعد، در 723 پیش از میلاد، ده سبط شمالی به دست آشوریان به اسارت برده شدند. 46 سال بعد، در 677 پیش از میلاد، آشوریان منسی را دستگیر کرده و او را به بابل بردند. 2520 سال پس از 723 پیش از میلاد به سال 1798 می‌رسد، زمان انتها و آغاز آیه چهل. 46 سال بعد، «هفت زمان» بر ضد پادشاهی جنوبی که در 677 پیش از میلاد آغاز شده بود، در 1844 پایان یافت. 19 سال بعد، در 1863، ویژگی‌های نبوی سال 742 پیش از میلاد مو به مو بازنمایی شد. در 742 پیش از میلاد و نیز در 1863، جنگ داخلی میان پادشاهی‌های شمالی و جنوبی در جریان است. در 742 پیش از میلاد، پیشگویی اشعیا به پادشاه شریر آحاز درباره بردگی قریب‌الوقوع هر دو پادشاهی شمالی و جنوبی بود، و در 1863، در قلب جنگ داخلی، رئیس‌جمهور لینکلن «اعلامیه آزادی بردگان» را اعلام کرد و روند پایان دادن به برده‌داری را آغاز نمود. هشدار داده شده به پادشاه شریر آحاز در 742 پیش از میلاد در سرزمین پرجلال واقعی داده شد که به منزله نماد پیامی بود که لینکلن در سرزمین پرجلال روحانی اعلام کرد.

هفت سال پس از آن که پیام‌های «هفت زمان» از هیرام ادسون در سال ۱۸۵۶ منتشر شد، ادونتیست‌ها نمودار ۱۸۶۳ را منتشر کردند که تعلیم میلاریتی‌ها درباره «هفت زمان» را حذف کرد و بدین‌سان انبوهی از بخش‌هایی را زیر سؤال برد که در آن‌ها الن وایت می‌آموزد که باید پیام‌های میلاریتی‌ها را تکرار کنیم و نیز در برابر حمله به آن پیام‌ها از آن‌ها دفاع کنیم. در همان سال، آن‌ها به‌طور قانونی به‌عنوان یک کلیسا به ثبت رسیدند. درباره ۱۸۶۳ و پیامدهای نبوی آن می‌توان بیش‌تر نوشت، اما نکته‌ای که این‌جا یادآور می‌شوم این است که چندین شاهد، هم داخلی و هم بیرونی، شورش ۱۸۶۳ را شناسایی می‌کنند؛ چه شورش بیرونی ایالات جنوبی باشد و چه شورش درونی با رد نخستین حقیقت بنیادین. ۱۸۶۳ یکی از رویدادهای تاریخ آیه چهل است که نمایانگر یک علامت راه از «رویدادهای مرتبط با پایان مهلت فیض» است.

سال 1863 با آغاز چهل سال سرگردانی اسرائیل باستان حقیقی در بیابان هم‌زمان است. در پایان آن چهل سال، یوشع اسرائیل باستان را به سرزمین موعود رهبری کرد و آنان اریحا را فرو ریختند و بر هر کس که اریحا را باز بنا کند لعنتی اعلام کردند. در 1863 رهبری ادونتیسیم لائودکیایی اریحا را باز بنا کرد. 1863 در آغاز و پایان آن چهل سال در بیابان نمایان است. 1863 یک نشان راه نبوی است که خطوط بیرونی و درونی تاریخ آیه چهل را به هم پیوند می‌دهد. هفتمین کلیسا، «کلیسای داوری شده» همان‌گونه که واژه «لائودکیه» معنا می‌دهد، وارد دوره‌ای می‌شود که با مرگ یک نسل کامل در بیابان نمایانده شده است. در همان مقطع، نخستین رئیس‌جمهور جمهوری خواه مشغول کار آزادسازی

برندگان است و بدین‌سان نمونه‌ای از آخرین رؤسای‌جمهور جمهوری‌خواه را ارائه می‌کند که در دوره‌ای از بحران، حکومت نظامی را برقرار خواهند کرد و این امر به آنچه الهام از آن با عنوان «ویرانی ملی» یاد می‌کند خواهد انجامید.

در نشانه‌های راه‌آغاز، نشانه‌های راه‌پایان بازنمایی می‌شود و رویدادهای مرتبط با ختم دآوری در رویدادهای مرتبط با گشایش دآوری تمثیل یافته بود. شورش در قادش، در رد کردن پیام یوشع و کالب در آغاز آن چهل سال، شورش موسی در زدن صخره در قادش در پایان آن چهل سال را تمثیل می‌کرد. ۱۸۶۳ قانون یکشنبه را مشخص می‌کند؛ و در همان‌جاست که لاودیکه از دهان خداوند بیرون افکنده می‌شود، و در همان‌جا بیست‌وپنج مرد کهنسال در اورشلیم در باب هشتم حزقیال در برابر خورشید سجده می‌کنند، و در همان‌جا شیلو بر کسانی که به سخنان دروغین «ما هیکل خداوندیم» اعتماد دارند، تکرار می‌شود.

ما این مطالعه درباره پانیوم را در مقاله بعدی ادامه خواهیم داد.